

JONATHAN EN DE HONING

- 1 Sam. 14: 23 Alzo verlost de HEERE Israël te dien dage; en het leger trok over naar Beth-Aven.
- 24 En de mannen van Israël werden mat te dien dage; want Saul had het volk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die spijze eet tot aan den avond, opdat ik mij aan mijn vijand wreke! Daarom proefde dat ganse volk geen spijs.
- 25 En het ganse volk kwam in een woud; en daar was honing op het veld.
- 26 Toen het volk in het woud kwam, ziet, zo was er een honingvloed; maar niemand raakte met zijn had aan zijn mond, want het volk vreesde de bezwering.
- 27 Maar Jónathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezworen had, en hij reikte het einde van den staf uit, die in zijn hand was, en hij doopte denzelven in een honigraat; als hij nu zijn hand tot zijn mond wendde, zo werden zijn ogen verlicht.
- 28 Toen antwoordde een man uit het volk, en zeide: Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die heden brood eet! Daarom bezwijkt het volk.
- 29 Toen zeide Jónathan: Mijn vader heeft het land beroerd; zie toch, hoe mijn ogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honing gesmaakt heb;
- 30 Hoe veel meer, indien het volk heden had mogen vrijelijk eten van den buit zijner vijanden, dien het gevonden heeft! Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen.

In de tijd dat deze geschiedenis zich afspeelde, was er voor het eerst sprake van een koning van Israël. Er waren echter ook een aantal vijanden waartegen Israël moest strijden. De situatie was zo dat men verlost was uit Egypte, maar nog in de woestijn zwierf en op weg was naar het beloofde land, strijdend tegen de vijand. Overdrachtelijk dan natuurlijk, want Israël was in die dagen allang in Kanaän.

Het was als in de dagen van Mozes in de woestijn die streed tegen de Amalekieten. Hij hield de staf omhoog, ondersteund door Aäron en Hur.

Mozes is daarin een beeld van de Middelaar van het Nieuwe Verbond; Aäron is een beeld van de Hogepriester van het Nieuwe Verbond en Hur is een beeld van de Geest. Hur = Chur = een anagram van Ruach = Geest.

Het is dus tevens een beeld van de situatie in onze dagen. Volgens Romeinen 8 bidt de Geest voor ons, maar ook de Hogepriester.

De strijd verliep erg moeizaam. Men won niet en men verloor niet. Zolang Mozes de staf omhoog hield, had het volk de overhand. Zo is het ook in onze dagen. We halen hier de overwinning niet. Dat gebeurt pas in de toekomst. In afwachting daarvan staan we in de strijd en hebben de overhand.

Amalekieten = een volk van lekkers, van likkers. Dat wil zeggen dat ze fluisteren en dat doen ze dan ook. Ze zijn een beeld van de demonen die de mens wat probeert in te fluisteren.

De mens krijgt z'n inspiratie immers ook van de duivel. Hij is degene (en die met hem zijn) die de mens wat influistert. Hij inspireert de mens en hij werkt nu in de kinderen der ongehoorzaamheid (Efeze 2: 2).

Wij gelovigen, zouden ons echter laten inspireren door God. Wij zouden ons vertrouwen stellen op Mozes, Aäron en Hur en de geestelijke wapenrusting aantrekken.

Die Amalekieten kwam Israël niet alleen in de woestijn tegen, maar ook nu, in de dagen van Saul. En ook nu werden de Amalekieten niet definitief verslagen. Dat gebeurde pas in de dagen van David. Hoewel...! Saul moest alle Amalekieten doden, maar spaarde koning Achach, maar later doodde de ons als zachtmoedig bekendstaande Samuël Achach alsnog.

Later, in de geschiedenis van Esther, komen we weer een Amalekiet tegen, namelijk Haman. Hij werd op de 17^e van de maand verhoogd, maar we weten dat het uiteindelijk slecht met hem afliep.

Als men uiteindelijk van de Amalekieten af is, dan zijn er altijd nog de Filistijnen. Ook zij werden uiteindelijk door David verslagen.

David en Jónathan waren boezemvrienden. Typologisch gezien waren ze eigenlijk dezelfde. Beiden zonen van Saul en er staat op een gegeven moment zelfs dat hun zielen versmolten waren.

Na Amelek dus de Filistijnen. In de commentaren leest men vaak dat de Filistijnen een laf volkje zijn. Gewoonlijk verschuilen ze zich namelijk achter de Amelekieten en Amoriëten.

De Filistijnen zijn een beeld van de natuurlijke mens. Filistijn = zwerver; iemand zonder vaste woon- of verblijfplaats. Ze zijn geen echt volk, maar een verzameling van zwervers. De Palestijnen voldoen ook precies aan die beschrijving. Zij zijn geen volk, maar een verzameling van vluchtelingen. Ze zijn in 1948 het land uitgegaan, om de Arabieren de ruimte te geven Israël uit de weg te ruimen. Het is iets anders gelopen. Sindsdien wordt er gesproken van vluchtelingen, onder de naam Palestijnen. Het is een kunstmatig volk, een volk dat de weg kwijt is.

Filistijn komt van "Palas" = wentelen, maar niet in de zin van "gilgal".

"Wentel u in de as, of in het stof". Het is zo ongeveer de omschrijving van (excuus) een varken.

De Filistijnen geven in de Bijbel uitdrukking aan de mens die zich wentelt in het stof. Die mens richt zich volledig op aardse dingen. Maar zelfs voor de ongelovige mens is het niet nodig zich slechts met aardse zaken bezig te houden.

Hoewel Israël uit Egypte verlost was en hun het Woord Gods toebetrouwd was, richtten ze zich toch voornamelijk op de aardse dingen. Ze verlangden terug naar de vleespotten van Egypte.

Men zegt vaak: “Wat de mens nodig heeft, is de wet”, maar de wet brengt geen leven. De wet is een bediening des doods. De wet is in zichzelf goed, heilig en rechtvaardig, maar door diezelfde wet wordt het vlees van de mens geactiveerd en dus de zondige natuur van de mens. De wet maakt van de mens juist een Filistijn die zich wentelt in het stof.

Orthodoxe christenen zetten zich in het algemeen heel sterk af tegen de wereld, maar in werkelijkheid is het verschil met de wereld heel klein. Aan de buitenkant misschien niet, maar aan de binnenkant wel. Het hart van de mens die leeft onder de wet is in werkelijkheid geen haar beter dan het hart van een heiden. Het zit zo dicht tegen elkaar aan, maar men strijdt ertegen. Dat komt omdat men de eigen identiteit wil bewaren en niet goed weet wat die is. Zo is het ook in de strijd tussen Israël en de Filistijnen. In feite is er geen verschil.

Zolang men onder de wet leeft, zal men nooit de overwinning over de Filistijnen behalen. Nou ja, zo nu en dan een slagje winnen, maar ook verliezen. Overwinnen echter nooit. Die overwinning kan men wel op de Amalekieten behalen, want ook als men onder de wet leeft, kan men rustig zeggen: “Het staat in de wet en dus is het zo”. Men is wedergeboren en heeft dus de satan overwonnen, maar de slag met de Filistijnen zal men onder de wet nooit winnen. Want ook zonder de Amalekieten zal er strijd zijn en wel tegen de natuurlijke mens. Men is snel geneigd de satan overal de schuld van te geven, terwijl het gewoon aan de zondige natuur van de mens zelf ligt. Dat zal in de 1000 jaren, wanneer de satan gebonden is, ook duidelijk blijken. Dan kan men de satan namelijk niet meer de schuld geven, want die zit in de gevangenis. Het zal dan duidelijk zijn dat het aan de mens zelf ligt. Daarom zal het er ook op uitdraaien dat de hele mensheid wordt weggedaan.

Saul was een hoofd groter dan het volk, maar als een mens een graadje hoger wordt, wordt hij ook een graadje erger. Hij werd verkozen door het volk. Saul is een beeld van de heerschappij van de wet. Denk ook aan Saulus. En dat de wet een bediening des doods is, blijkt wel uit de zelfdoding van Saul. Als je onder de wet leeft, dan ga je naar de Filistijnen.

Op dit moment is er weer een Joodse staat, levend onder de wet. Niet iedereen leeft onder die wet, maar een groot gedeelte wel. Op de sabbat ligt bijvoorbeeld het hele leven stil. En op het moment dat de Joodse staat gesticht wordt, is er ook weer sprake van een Filistijnse staat. Ze wonen zelfs in dezelfde plaatsen als vroeger.

Het is monnikenwerk voor iemand die onder de wet leeft om de natuurlijke mens te verslaan. Simson is een beeld van de Heere Jezus in Zijn aardse omwandeling. Hij streed zijn hele leven tegen de Filistijnen, maar hij overwon ze nooit. Ja, in zijn dood. Daar wordt de oude mens afgelegd en daar behaalde Simson dus zijn grootste overwinning op de Filistijnen.

In 1 Sam 13 wordt op de tekortkomingen van Saul gewezen. Hij offerde bijvoorbeeld en dat was onder de wet verboden. Toen er nog geen wet was, kon iedereen offeren.

1 Sam. 13: 13 toen zeide Samuël tot Saul: Gij hebt zottelijk gedaan; gij hebt het gebod van den HEERE, uw god, niet gehouden, dat Hij u geboden heeft; want de HEERE zou nu een rijk over Israël bevestigd hebben tot in eeuwigheid.

“Gij hebt zottelijk gedaan”. Onder de wet valt er ook helemaal niet te offeren.

Rom. 12: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehagelijke offerande, *welke is* uw redelijke godsdienst.

Als je niet wedergeboren bent, dan ben je niet heilig en zeker niet Gode welbehagelijk. Dan mankeert er van alles aan en dat blijft God niet. Onder het Oude Verbond wilde God ook geen offers waar iets aan mankeerde. Het moesten volkomen dieren zijn. God dienen onder de wet is dan ook onmogelijk. De wet maakt je juist een vijand van de Heer. Waar christenen leven onder de wet, daar zijn ze tot alle goed werk ongeschikt.

Titus 1: 10 Want er zijn ook vele ongeregelden, ijdelheidsprekers en verleiders van zinnen, inzonderheid die uit de besnijdenis zijn;
11 Welken men moet den mond stoppen, die gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort, om vuil gewins wil.
12 Eén uit hen, zijnde hun eigen profeet, heeft gezegd: De Kretenzen zijn altijd leugenachtig, kwade beesten, luie buiken.
13 Deze getuigenis is waar. Daarom bestraf hen scherpelijk, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof.
14 En zich niet begeven tot Joodse fabelen, en geboden der mensen, die van de waarheid afkeren.
15 Alle dingen zijn wel rein den reinen, maar den bevlekten en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zijn bevlekt.
16 Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen *Hem* met de werken, alzo zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ongeschikt.

Saul was tot alle goed werk ongeschikt, maar bij Jónathan lag het anders. Hij ging met zijn wapenknecht op pad naar de onbesnedenen en zegt: “Misschien zal de HEERE voor ons werken”. Het aantal strijders maakt voor de Heer niet uit. Het gaat Hem erom dat je uitdrukking geeft aan je geloof. Dan kun je in Gods kracht de hele wereld aan. Zo deed Jónathan.

1 Sam. 14: 6 Jónathan nu zeide tot den jongen, die zijn wapenen droeg: Kom, en laat ons tot de bezetting dezer onbesnedenen overgaan; misschien zal de

HEERE voor ons werken; want bij den HEERE is geen verhindering, om te verlossen door velen of door weinigen.

- 7 Toen zeide zijn wapendrager tot hem: Doe al, wat in uw hart is; wend u, zie ik ben met u, naar uw hart.

Gelovigen doen niet alles wat de wet zegt, maar wat in hun hart is.

- 8 Jónathan nu zeide: Zie, wij zullen overgaan tot die mannen, en wij zullen ons aan hen ontdekken.
- 9 Indien zij aldus tot ons zeggen: Staat stil, totdat wij aan ulieden komen; zo zullen wij blijven staan aan onze plaats, en tot hen niet opklimmen.

Als ze zeggen: “Sta stil”, dan doen we dat gewoon.

- 10 Maar zeggen zij aldus: Klimt tot ons op; zo zullen wij opklimmen, want de HEERE heeft hen in onze hand gegeven; en dit zal ons een teken zijn.

Jónathan ging er gewoon vanuit dat de Heere hun de overwinning zou geven en die overwinning zou een teken voor heel het volk zijn.

- 11 Toen zij beiden zich aan der Filistijnen bezetting ontdekten, zo zeiden de Filistijnen: Ziet, de Hebreëen zijn uit de holen uitgegaan, waarin zij zich verstoken hadden.
- 12 Verder antwoordden de mannen der bezetting aan Jónathan en zijn wapendrager, en zeiden: Klimt op tot ons, en wij zullen het u wijs maken. En Jónathan zeide tot zijn wapendrager: Klim op achter mij, want de HEERE heeft hen gegeven in de hand van Israël.

Wijs maken = een lesje leren, een poepie laten ruiken.

- 10 Toen klom Jónathan op zijn handen en op zijn voeten, en zijn wapendrager hem na; en zij vielen voor Jónathans aangezicht, en zijn wapendrager doodde ze achter hem.

Ze vochten slechts met z'n tweeën tegen het leger de Filistijnen.

- 11 Deze eerste slag nu, waarmede Jónathan en zijn wapendrager omtrent twintig mannen versloegen, geschiedde omtrent in de helft eens bunders, zijnde een juk ossen lands.
- 12 En er was een beving in het leger, op het veld en onder het ganse volk; de bezetting en de verdervers beefden ook zelven; ja, het land was beroerd, want het was een beving Gods.

Het gebeurde op een betrekkelijk klein stukje land. Een juk ossen doet denken aan de wet. Men zou dan niet doen wat de wet voorschrijft, maar wat in het hart is. Men zou z'n vertrouwen stellen op de Heer.

Dat mensen die onder de wet leven trouwens in de eerste plaats ook. Ze vertrouwen niet in de eerste plaats op de wet, maar op God. Hun vertrouwen is echter gericht op de God van Mozes, Die in de Bijbel nooit zo genoemd wordt. Hij wordt altijd de God van Abraham, Izak en Jakob genoemd, aan wie Hij beloften gedaan had.

Jónathan is een beeld van het gelovig overblijfsel onder de wet (zie Gal. 4) en dus ook een beeld van de Heere Jezus. Hij kwam wel onder de wet, maar met de bedoeling vele zonen tot heerlijkheid te leiden. Hij kwam wel onder de wet, maar leefde niet onder de heerschappij van de wet.

Jónathan en zijn wapendrager handelden zonder menselijke overleggingen. Hij is net als al die filmhelden, zoals bijv. de hulk of James Bond. Ze doen maar wat en redden daarmee de hele wereld. Al die dingen zijn een weergave van de werkelijke waarheid, van die ene man Die de wereld redt en haar daardoor met God verzoent. Niks jurisprudentie, niks wet, niks regels. Hij gaat gewoon Zijn eigen weg en die weg leidt naar de overwinning.

Voorzover er overwinning is op het vlees, is dat door geloof, namelijk door het geloof van Jezus Christus.

Als Saul ziet dat de Filistijnen te verslaan zijn, trekt ook hij ten strijde.

1 Sam. 14: 23 Alzo verlost de HEERE Israël te dien dage; en het leger trok over naar Beth-Aven.

- 1 En de mannen van Israël werden mat te dien dage; want Saul had het volk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die spijs eet tot aan den avond, opdat ik mij aan mijn vijanden wreke! Daarom proefde at ganse volk geen spijs.

Er wordt niet gegeten voordat de vijand verslagen is.

Volgens de Prediker is het dienen van God uiteraard wel goed, maar het is dom Hem iets te beloven. Hij houdt ons namelijk aan onze belofte. God vraagt geen beloften van ons, het is juist andersom; Hij geeft ons beloften en Hij is machtig te doen hetgeen Hij beloofd heeft. God kan niet liegen. Zo zullen wij onze ziel niet doen zondigen. Of zoals Jakobus het zegt: "Een ieder zij traag om te spreken en ras om te horen". Wij zouden luisteren naar Zijn Woord, want daarin geeft Hij ons Zijn beloften.

Het hele volk at niets. Daarom werden ze ook zo moe. Het is vechten tegen het vlees en daar word je doodmoe van. Je wordt alleen al doodmoe van het kijken naar die zinloze bezigheden van de mens.

Aan het vlees mankeert een heleboel en veel christenen vinden dat je daar iets tegen moet doen. Ze trekken ten strijde tegen van alles en nog wat. In de praktijk is dat een strijd tegen de Filistijnen. Het schiet niet op. Er wordt wel gestreden, maar er is geen nieuws van het westelijk front (1^e w.o.). Er werd totaal geen vooruitgang geboekt, maar men

werd er wel vreselijk moe van. Die strijd houd je niet vol en om die reden hoopt men vaak dat de Heer maar zo spoedig mogelijk wederkomt. Dat is een slechte motivatie. We zouden juist eten en niet alleen van het Evangelie. Dat is weliswaar de kern van de Boodschap, maar niet heel de Boodschap. We zouden gevoed worden door het brood dat uit de hemel nederdaalt. Dat valt elke dag en bovendien is het elke dag weer vers. De Israëlieten lustten het niet, omdat het een bittere nasmaak had. Later walgde men er zelfs van. Zo is dat vak bij christenen ook. Ze hebben één of een paar keer van het brood gegeten en daarna hoeven ze niet meer. Ze hebben immers toch al gegeten! Het is als met de wonderbare spijziging. Men kon zoveel eten als men wilde en Hij geeft dat brood omdat we het nodig hebben.

We kunnen wel proberen de vijand te bestrijden, maar als we niet eten, heeft dat geen enkele zin. Als je pas eet in het heetst van de strijd en je al bijna uitgehongerd bent, dan is het eigenlijk al te laat.

Eten is een beeld van heel het leven. We zouden dat leven tot ons nemen, dat leven leven. Het verteren en wat eventueel over is, afscheiden. Er is genoeg leven om te leven. Hele delen van de Waarheid zijn volstrekt onbekend bij grote massa's christenen. Men voedt zich dan misschien wel, maar zeer eenzijdig. Maar als je niet zo'n trek hebt, wees dan in ieder geval nog zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk (1 Petr. 2: 2). Men zegt dan dat we eerst maar eens toe moeten passen wat we net tot ons genomen hebben. Dat is hetzelfde als te zeggen dat we maar moeten stoppen met eten en aan het werk gaan.

De slag was niet erg groot. Het dooide weliswaar, maar erg warm was het niet.

1 Sam. 14: 24 ...Daarom proefde het ganse volk geen spijs.

- 2 En het ganse volk kwam in een woud; en daar was honing op het veld.
- 3 Toen het volk in het woud kwam, ziet, zo was er een honingvloed; maar niemand raakte met zijn hand aan zijn mond, want het volk vreesde de bezwering.

Er was honing in overvloed, maar ze mochten er niet van eten.

- 27 Maar Jónathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezworen had, en hij reikte het einde van den staf uit, die in zijn hand was, en hij doopte denzelven in een honinggraat; als hij nu zijn hand tot zijn mond wendde, zo werden zijn ogen verlicht.

Jónathan wist nergens van. Wat een zondagskind! De wet? Daar weten wij ook niets van, want we leven uit de genade Gods.

De wet berust weliswaar op wat God gesproken heeft, maar het zou nooit van toepassing geweest zijn als het volk niet had gezegd: "Ja, ik wil". Ze zeiden natuurlijk: "Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen", maar het was de voltrekking van een huwelijk, waarbij de wet de huwelijkse voorwaarde was.

Toen Israël met de wet ingestemd had, begon de ellende pas goed. Het volk aanvaardde de wet en deed de Heer dus beloften, met alle gevolgen van dien. Als men kiest voor de wet, dan komt men om van de honger.

Jónathan was er niet bij en had inmiddels al een paar vijanden verslagen. Hij deed dat niet onder de wet, maar simpel omdat hij in God geloofde. Hij was dus vrij, of dat dacht hij tenminste.

Jónathan pakt de honing niet met z'n hand, maar met een staf. Hij at van de staf en toen kreeg hij twee grote koplampen. Een staf is een beeld van eeuwig leven. Denk aan Psalm 23: "Uw stok en Uw staf vertroosten mij".

Mozes kliefde met zijn staf (die eigenlijk van Aäron was) de wateren. Dat is een beeld van dood en opstanding. Door de dood (het water) heen, op de andere oever (nieuw leven). Die staf bloeide de andere dag. Het is bovendien de staf die later voor de ark lag. Die staf was oud, maar kwam toch nog in bloei (Hand. 15).

Jónathan at dus van de honing omdat hij moe was. Suiker geeft je direct weer energie. Hij knapte er niet alleen lichamelijk van op, maar kreeg ook ineens inzicht. Die dingen hangen vaak met elkaar samen.

Het oog is de spiegel van de ziel. Aan de ene kant heb je niets aan wijsheid, maar aan de andere kant is het een schaduw. Het geeft je kracht, omdat je in staat bent de dingen te verstaan en daardoor te accepteren. Het maakt het leven een stuk gemakkelijker.

- 1 Sam. 14: 28 Toen antwoordde een man uit het volk, en zeide: Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezworen, zeggende: Vervloekt zij de man, die heden brood eet! Daarom bezwijkt het volk.
- 29 Toen zeide Jónathan: Mijn vader heeft het land beroerd; zie toch, hoe mijn ogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honing gesmaakt heb;
- 30 Hoe veel meer, indien het volk heden had mogen vrijelijk eten van den buit zijner vijanden, dien het gevonden heeft! Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen.

"Zie toch hoe ik op krachten gekomen ben" Nu is die slag niet groot geweest. Men is te vermoeid en men heeft geen inzicht. Zelfs in de wereld kan men binnen de beperkingen z'n weg wel vinden, maar het zicht is zo slecht dat men slechts schimmen ziet. Net als zoveel christenen.

Velen zeggen: "Ik ken de Heere Jezus als mijn persoonlijk Verlosser en Zaligmaker". Met andere woorden: "Ik heb al gegeten". De vraag is niet of je al gegeten hebt, maar of je wilt mee-eten of niet. Natuurlijk kun je wel gegeten hebben, maar dat wil niet zeggen dat je daarna geen trek meer in eten hebt. We zijn al heel blij als iemand zegt dat hij de Heere Jezus als zijn persoonlijker Zaligmaker ziet, maar man zou door moeten blijven eten.

Waarvan? Jónathan at honing. Bij de uittocht uit Egypte zou het volk Israël gebracht worden naar een land, vloeiende van melk en honing. Die uitdrukking komt 20 keer voor in de Bijbel. Daarnaast nog een keer in Deut. 8: 8 en nog een keer als "het land van

honing”. Melk en honing zijn een beeld van het voedsel dat een mens nodig heeft om te leven, namelijk het Woord van God.

Petrus heeft het over de redelijke onvervalste melk. Dat betekent dat het met rede te maken heeft. Melk is onderwijzing met betrekking tot deze oude wereld. Melk komt van de moeder en heeft dus te maken met moeder aarde. Die wereld is weliswaar door God geschapen, maar de Prediker ziet er alleen maar leegheid, ijdelheid, in. Je komt altijd van de regen in de drup. Je verslaat een leeuw en springt over een muurtje, om vervolgens gebeten te worden door een slang. Het leidt tot niets. Daarom zouden we een leven leiden in matigheid, ernaar strevend het goede te zien. In de Bijbel staat nergens dat we goede rentmeesters zouden zijn. We zouden ons vertrouwen stellen op God en niet op de dingen onder de zon en dus niet op de dingen die gezien worden. Dat is melk en geldt voor de mens in het algemeen.

Als je altijd alleen maar melk drinkt en verder niets, dan krijg je Engelse ziekte; je botten worden zwak en je lichaam verschrompelt.

Gelovigen verstaan dikwijls zo weinig van de vaste spijs, omdat ze te weinig van de melk gedronken hebben.

- Hebr. 5: 10 En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizédek.
- 11 Van Denwelken wij hebben vele dingen, en zwaar om te verklaren, te zeggen, dewijl gij traag om te horen geworden zijt.
- 12 Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn vanwege de tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, die melk van node hebben, en niet vaste spijsze.
- 13 Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind.
- 14 Maar der volmaakten is de vaste spijsze, die door de gewoonheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads.
- 6: 1 Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament vn de bekering van dode werking, en van het geloof in God,
- 2 Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel.

Melk is: “dood ga je toch” (O.T.), of : “Ik heb onder u niet anders willen weten dan Jezus Christus en Die gekruist” (N.T.). Dit leven is erg tijdelijk en je zou het leven daarom ook niet in jaren tellen, maar in dagen.

Als we geleerd hebben dat dit aardse leven ons toch door de vingers glipt en dat Eén voor allen gestorven is en dus allen gestorven zijn en dat dit oude leven voor God dus absoluut niet geldt, dan is men misschien bereid te aanvaarden dat dit oude leven niets waard is.

Pas als men zover is, is men toe aan de vaste spijs.

Die vaste spijs begint bij nieuw leven. Dat leven is volmaakt en dus precies het tegenovergestelde van ijdel. Dat is leven uit wat God ons geeft, opdat we Hem zouden dienen. Hij heeft onze handen gevuld, opdat wij priesters zouden zijn. Vaste spijs is het

onderwijs over Christus, Die gezeten is aan de rechterhand van God en Die ons leven geeft. En als je niet eerst bereid bent het eerste te accepteren, dan kom je aan het tweede nooit toe.

We zouden dus uitgaan buiten de legerplaats en gehoor geven aan de Uitroeper en ook werkelijk leven buiten de legerplaats.

In de bijbel zijn boter en kaas synoniem aan melk.

Honing staat voor voedsel in het algemeen. Dat wordt in het Oude Testament honing genoemd en in het Nieuwe vaste spijs.

We denken dat honing vloeibaar is, maar dat is niet zo. Honing wordt in ieder geval hard door versuikering.

Een honingraat ziet eruit als een Davidster. Het is een perfecte zeshoek. Het is geen zeshoek omdat die eesten bedacht hebben dat dit de meest efficiënte manier van honing opslaan is, maar gewoon omdat God het zo bedacht heeft.

Mensen fantaseren maar wat. Daarom verdwaalt de mens ook geregeld. Dat verschijnsel komt bij dieren niet of nauwelijks voor. Het zal wel komen omdat mensen zoveel praten. De honingraat is een beeld van Israël die de woorden Gods zijn toebetrouwd.

We zouden nemen al wat God gesproken heeft. Daarvan krijgen we heldere ogen en daardoor kunnen we lopen de loopbaan die God ons voorgesteld heeft.

Honing is een beeld van wat het Woord van God voortbrengt. Wat is dat dan?

“De opening van Uw Woord geeft licht”, of: “Het Woord brengt wijsheid voort”. Gods Woord is immers onderwijzing. Als men zich door het Woord laat onderwijzen, dan ontvangt men wijsheid.

Honing = debash en komt voort uit debar. Dabar betekent “woord”, maar ook “bij”. Denk aan dar, een mannetjesbij.

Debora = bij of imme.

De bij is dus eigenlijk een beeld van het Woord van God. Zij zijn noodzakelijk voor de bestuiving en bevruchting van planten. Zo komt door de bij nieuw leven voort.

Bijen leven in volken en een heel volk verzamelt één koning (in). Daarmee zijn ze een beeld van het volk Israël. Ze wonen in een huis, bestaande uit zeskantige raten. Een volk bestaat uit tien- tot vijftienduizend vrouwtjes en hooguit een paar honderd mannetjes. De darren zorgen alleen voor de voortplanting.

In de praktijk is het hele volk onvruchtbaar. Zo spreekt de Bijbel ook over Israël als over een onvruchtbare vrouw.

Hoewel debar woord is en dus vruchtbaar, blijkt de bij toch onvruchtbaar te zijn. Slechts een enkele bij is wel vruchtbaar. Dat is de moeder, moeder of koningin. Heel het volk verzamelt zich om de moeder heen en verzorgt haar. Zij is de enige die zich ontwikkelt tot een volwassen vrouw en wordt bovendien bevrucht door de darren.

Heel het volk is onvruchtbaar en er is altijd wel één die wel vruchtbaar is, maar de man niet bekend. Toch legt de bij eitjes en ook zonder bevruchting komt daar nageslacht uit voort. Zeg maar, een onbevleete ontvangenis van de maagd.

Maagd = partenos.

Parteno genese wording uit de maagd. De maagd legt onbevuchte eitjes. Daaruit komen de mannetjes voort. Uit bevruchte eitjes komen vrouwtjes. Via parteno genese komt dus alleen de man voort.

“Het Woord kwam tot de Zijnen, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen”. Het Zaad kwam, maar er kwam geen conceptie. Heeft de vrouw daarom niet voortgebracht? Jawel, want uit Israël is de Gemeente voortgekomen.

Als bevruchting heeft plaatsgevonden, dan willen de darren terug in de kast, maar voor de ingang worden ze door de werksters doodgestoken.

Jes. 54: 1 Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.

Dat gold in de eerste plaats voor de Heere Jezus, maar daarna ook voor allen die uit Hem voortgekomen zijn. Voorzover er een nieuwe generatie tot stand gebracht wordt, is dat afhankelijk van die ene.

Een bijenvolk splitst zich ook op in twee volken. Eerst een groot volk en daarna een kleine (de tien en de twee stammen). Ze geven dus uitdrukking aan de heilsgeschiedenis. Ze zouden bijdragen aan het verspreiden van het licht in de wereld.

Bijen maken ook was en daar maakt men weer kaarsen van, opdat dat licht zou schijnen in de duisternis.

Ex. 16: 15 Toen het de kinderen Israëls zagen, zo zeiden zij, de een tot den ander: Het is Man, want zij wisten niet wat het was. Mozes dan zeide tot hen: Dit is het brood, hetwelk de HEERE ulieden te eten gegeven heeft.